



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1763**

**VD18 90118030**

§. 5. S. Francisci Stigmata.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

genes successu non carere, nec modo esse desperandum, eos comprimi posse, & nunquam victoriæ spem magis quam nunc arrisisse, postquam Rex Franciæ opus aggressus esset. Subjungit: *Obsecramus vos igitur; nullam pacem, nulla pacta, cum Raimundo admittite, quæ Juri nostro noceant, sine dubio simul etiam in scandalum & ignominiam totius Ecclesiæ redundatura.* Archiepiscopus Narbonensis, in Concilio Montispeffulanensi Præses, tunc erat Arnaldus, antea Abbas Cisterciensis, qui anno sequente millesimo ducentesimo vigesimo quinto, postquam annos tredecim Episcopatu eminuisset, e vivis ereptus est.

## §. V.

*S. Francisci Stigmata.*

Jam diu S. Francisco tempus suum dispartendi hæc erat ratio, ut partem unam salutis proximi, alteram propriæ quieti, & rerum divinarum contemplationi daret. Hinc etiam biennio antequam ex hac vita abiret, nempe anno millesimo ducentesimo vigesimo quarto, magnis laboribus fatigatus, in montem Alvernæ secessit, Quadragesimam S. Michaelis, ut adsueverat, nempe quadraginta Jejunii dies ab Assumptione Beatæ Virginis usque ad finem mensis Septembris, transacturus. Mons hic in Thu-

Uu 3 scia

Sæcul. XIII  
A.C. 1224.

Bonav. c. 13.

Vading.  
1224. n. 2. 3.

Sæcul. XIII.  
A.C. 1224.

Vading. an.  
1213.

sciæ finibus Apennini pars est, inter fluvios Arnun & Tiberim haud procul a Vallibus Camaldulensi & Umbrosa distans, anno millesimo ducentesimo decimo tertio a Viro Nobili illius regionis Orlando Catanio, qui Oratorium, & non nullas Cellulas ibi construi curaverat, S. Francisco dono data. Ibi ergo degenti Viro sancto, anno millesimo ducentesimo vigesimo quarto, postquam diu, & ardentissime orasset, indicavit Deus, quod aperto Evangelii Libro lecturus esset, quid in se Deo maxime gratum inveniri posset. Quare, præmissis iterum multis precibus, Librum ex Altari acceptum Fratrem Leonem, quem solum in illa eremo socium habebat, aperire jubet, aperuit ille Librum tertio, totiesque Domini Nostri Passio inspicientibus occurrit. Unde cognovit Franciscus, Deum a se petere, ut antequam moreretur, magis quam hactenus similis patienti Christo efficeretur, quamvis vero corpusculum circumferret vitæ rigore valde extenuatum, majore tamen pati cupiebat, & ad Martyrium sustinendum, quod illam perfectam Christi in Cruce expirantis similitudinem esse credebatur, accendebatur.

Quodam mane, circa Festum Exaltationis S. Crucis, quod in diem decimam quartam Septembris incidit, in latere montis

Sæcul. XIII.  
A.C. 1224.

montis orans, vidit quasi speciem Seraphim, sex alas tam fulgidas quam ignitas habentis, de coelorum sublimitate descendere, qui, volatu celerrimo ad aeris locum viro Dei propinquum perveniens, inter alas formam hominis exhibere visus est, cujus manus pedesque extensi & cruci affixi erant. Alæ duæ supra caput erigebantur, duæ extendebantur ad volandum, & duabus totum corpus tegebatur. Quo viso vehementer obstupuit Franciscus, mixtumque dolori gaudium sentiens, intellexit, se non per Martyrium carnis, sed per incendium mentis in Jesu Christi simulacrum esse transformandum. Disparens visio mentem ipsius seraphico inflammavit ardore, carnem vero externis plagis insignivit. Statim namque, ut eas in Crucifixi imagine conspexerat, in manibus & pedibus ejus apparere cœperunt signa clavorum, ipsorum capitibus in interiore parte manuum, & superiore pedum eminentibus, & eorum acuminibus ex adverso existentibus. Dextrum quoque latus, quasi lancea transfixum, rubra cicatrice obductum erat, quod sæpe sanguinem manans tunicam, & femoralia respergebat.

Cum deinde Servus Dei hæc stigmata (ita enim postea appellata sunt) sociis familiaribus occultare non posset, & ar-

Uu 4

cana

Sæcul. XIII. cana Dei revelare vereretur, quibusdam  
 A.C. 1224. fratribus ad se vocatis, anxius, & dissi-

S. Franciscus  
 in Monte.

mulans, quæstionem ad se pertinere, du-  
 bium exposuit. Cui Frater Illuminatus,  
 ex viri vultu, & insolito stupore conji-  
 ciens, portentum ei fuisse objectum, ait:  
*Frater mi, pro certo habe, Deum non in*  
*tui solius, sed etiam in aliorum homi-*  
*num gratiam tibi arcana sua revelare.*  
*Proinde timendum tibi, ne corripiaris,*  
*quod talentum tibi commissum defode-*  
*ris.* Franciscus his verbis commotus,  
 quæ sibi, visione disparente, in corpore  
 suo accidissent, trepidus narravit, adji-  
 ciens, aliqua sibi ab eo, quem conspi-  
 cum habuisset, fuisse manifestata, quæ  
 nemini mortalium, quoad viveret, aper-  
 turus esset. Diebus quadraginta in illa  
 solitudine consumptis ad Festum S. Mi-  
 chaelis de monte descendit, Deusque  
 prodigiosam stigmatum impressionem,  
 editis etiam aliis miraculis, confirma-  
 vit.

Cum in Provincia Reatina lues ex-  
 orta esset, ovibus & bobus exitiosa, nec  
 malo superesset remedium, vir quidam,  
 timens Deum, per somnum monetur, ut  
 ad eremum Fratrum Minorum, in qua  
 tunc Franciscus versabatur, promte se  
 conferret, partem aquæ, qua Vir san-  
 ctus manus pedesque lavisset, acciperet,  
 & greges respergeret. Ubi illuxit, ad  
 eremum

eremum vadit, tumque aquam, a fami-  
liari S. Francisci socio clam impetratam,  
languenti, & humi jacenti pecori affu-  
dit. Et ecce, vel minima guttula refo-  
cillatum, surgebat valens, & ad pascua  
convertebatur. Ita ab universo armen-  
to pestis depulsa. Circa Alverniam,  
priusquam Vir sanctus ibi commoratus  
fuisset, grando ex nebulis, quæ de mon-  
te ascendebant, excussa sæpe fruges per-  
debat. Sed exinde, quo Seraphim in  
illo vertice S. Francisko collocutus est,  
stupentibus accolis, clades nunquam re-  
diit. Sequentis anni hyeme, cum S. Fran-  
ciscus iter faceret, a fello cujusdam viri  
pauperis vectus, quod eum corporis im-  
becillitas, & viæ asperitas pedibus in-  
cedere non sinerent, eumque cadentes  
nives & ingruentes noctis tenebræ sub  
quadam prominente rupe diversorium  
querere coegissent, advertit, quod pau-  
per ille, viæ socius, & a felli Dominus,  
murmuret, corpusque huc & illuc jactet,  
conquerens, quod tenuis vestitus non  
frigus, sed somnum arceret. Tum Fran-  
ciscus, extenso brachio, manu sua, sacro  
vulnere perfossa, frigescentem tetigit.  
Ac protinus vir ille tanto calore exte-  
rius interiusque refocillatus est, ut se  
suavius inter has rupes & nives, quam  
unquam antehac in lecto suo dormivisse  
exinde fassus sit.

U u 5.

Porro

Sæcul. XIII.  
A.C. 1224.

Porro quamvis Franciscus exinde maxima cura stigmata occultaret, semper calceatus incederet, & manus solenter teget, efficere tamen non potuit, ne saltem vulnera manuum pedumque notarentur. Nam multi ex S. Francisci Fratribus ea viderunt, qui licet ob vite sanctitatem fide essent dignissimi, ut omnem dubitandi locum tollerent, rem tamen addito jurejurando affirmarunt. *Non nulli Cardinales, S. Viro familiares, eadem conspexerunt, qui Francisci stigmata, ait S. Bonaventura, in prosa, in hymnis, in Antiphonis, ipsius honori concinnatis, celebrarunt, atque banc veritatem & voce & scripto testatam reddiderunt. Tandem Alexander Papa IV. ad populum dicens, compluribus Fratribus, meque ipso presentibus, affirmavit, sibi, sancto Viro adhuc vivente, ejus sacra Stigmata oculis suis fuisse conspecta. Hæc verba sunt S. Bonaventuræ in S. Francisci vita, unde totam istam narrationem expromsi. Tum subjungit: In obitu S. Viri hæc vulnera plus quam quinquaginta Fratres, pia Virgo Clara cum sororibus, & innumerabili hominum secularium multitudo viderunt, quorum aliqui ea etiam osculati sunt, atque, ut nulla erroris remaneret occasio, suis manibus contrectarunt.*

Vulnus

Vulnus vero lateris Vir sanctus, *Sæcul. XIII.*  
 quoad vixit, tam solícite abscondit, ut *A. C. 1224.*  
 illud nemo, nisi adhibita furtiva soler-  
 tia, conspexerit. Quidam frater, qui  
 Francisco famulabatur, nomine Joannes  
 Laudensis, cum pia astutia persuasisset,  
 ut tunicam paululum detraheret, ad ex-  
 cutiendum pulverem, hanc plagam la-  
 teris attente intuitus est, atque, ut ma-  
 gnitudinem metiretur, tres digitos le-  
 niter admovit. Frater Elias, tunc Fran-  
 cisci Vicarius, simili arte usus, eam vi-  
 dit. Frater Leo, Viri sancti socius, mi-  
 rare simplicitatis homo, cum aliquando  
 ejus humeros, ut infirmum juvaret, tan-  
 geret, manum infra cucullum inferens,  
 casu fortuito plagam fodicavit, quod  
 Francisci dolorem, alias magnum, gemi-  
 navit. Exinde, ut hoc vulnus operiret,  
 femoralia gessit usque ad axillas exten-  
 sa, sed frustra, nam fratres, qui ejus ca-  
 ligas subinde lavabant, aut tunicam ex-  
 tergebant, eas cruore infectas deprehen-  
 debant. Tandem, S. Francisco vita fun-  
 cto, lateris Stigma, sicut alia quatuor,  
 cunctis insipientibus patuit. Lucas, *Cont. Alb.*  
 Episcopus Tuitiensis in Hispania, illius *lib. 2. c. 2.*  
 ævi Scriptor, veritatem de Stigmatibus  
 S. Francisci testatam facit, atque illa an-  
 nis quinque, antequam ipse hæc scribe-  
 ret, a multis Clericis, Laicis, viris Re-  
 ligiosis,



Sæcul. XIII. ligiosis, & Sæcularibus visa fuisse, & at  
 A.C. 1224. trectata affirmat.

## §. VI.

*Ecclesia Borussicæ.*

2 ep. 1190.  
 Rain. 1218.  
 n. 34.

Ceterum jam integro sexennio Honorius Papa ad sustinendam, & propagandam Borussicæ, & Livoniæ Ecclesiam magno animo incumberebat; anno autem millesimo ducentesimo decimo octavo Archiepiscopo Moguntino, ejusque Suffraganeis hac de re scripsit in hunc modum: *Borussicæ partes populus incolit barbara feritate horrendus, inter alia multa, quæ de ipsorum immanitate feruntur, quotquot feminini sexus mater parit, perimunt præter unam, filias, uxoresque prostituunt. Captivos immolant Diis suis, atque in sanguine humanarum victimarum gladios & lanceas suas intingunt, quo sibi, cum hoste pugnantis, fortunam reddi propitiam credunt. Cives suos, Christianam Religionem amplexos, persequuntur, extractionibus haud sane tolerabilibus vexant, atque ad Idololatriam reducere variis artibus conantur. Episcopus Borussicæ, venerabilis frater noster, alique, qui Ecclesias ibidem condiderunt, hujusmodi puellas, neci destinatas, pretio coemere statuerunt, ut morti ereptas Christi Religionem edoceant.* Puerorum